

NU KOMT ALLES GOED

Ik word gek. Het is heet. En donker. Het zweet loopt in straaltjes over mijn rug. Ik zit op een baarkruk, een soort stoeltje zonder zitting. Al tientallen keren heb ik vrouwen op zo'n kruk zien zitten, maar ik heb geen idee hoe ik dat nu moet doen. Al mijn vak-kennis is sinds een paar uur vervlogen. Ik zit onhandig, vooruit-geschoven, met mijn ellebogen op de blote benen van Oskar, die achter me zit in zijn korte broek. Het is snikheet. Al zou er een betere manier zijn om te zitten, ik zou het niet willen. Ik wil me niet bewegen, ik wil niet verzitten, ik wil niets meer. Iemand doet het licht aan en ik gebaar dat het uit moet. Er hangt een macabe-re sfeer in de kamer door de warmte en de duisternis. Elk lichtje lijkt zich in mijn hoofd te boren en maakt de pijn nog ondraaglij-ker. Zelfs het zaklampje van de verloskundige dat hij af en toe aandoet om tussen mijn benen te schijnen vind ik ondoenlijk. 'Bij de volgende wee moet je persen,' zegt de verloskundige. Ik bepaal dat zelf wel, wil ik zeggen. Ga zelf eens persen, wil ik zeg-gen. Ik doe niet meer mee, wil ik zeggen. Maken jullie het maar af. Stelletje eikels. Ben gaat op zijn knieën voor me zitten. Hij geeft me een glas water aan met een rietje erin en ik heb een he-kel aan hem. Intense haat. Is dit werkelijk het enige wat je kan doen, gast, zie je dan niet dat ik hulp nodig heb? Dat ik meer hulp nodig heb dan dat laffe rietje dat je me nu aanbiedt? Ik kan dit

toch helemaal niet, jongens. Help me dan toch gewoon. Er komt een golf ellende aan, als een soort overgeven, of als diarree, maar dan erger. Ik voel het overal in mijn lijf, ik moet persen. Dus ik pers. Ik kan niet anders. De kracht is zo intens dat ik met mijn ellebogen van de natte benen van Oskar schiet. Hij houdt me vast terwijl ik probeer te blijven zitten. Tjessis, dit is als een lawine, als een orkaan, als een vulkaan, als een of andere wereldse kracht waar ik helemaal niet tegen opgewassen ben. En die mensen in deze godgans warme en kleine ruimte doen alsof dit de gewoonste zaak van de wereld is. Alsof hier een wonder aan het ontstaan is. Doe eens even normaal, jongens. Dit is het lelijkste wonder dat ik ooit heb mogen meemaken. Ben probeert me weer wat water te geven maar ik herpositioneer mijn armen op de schoot van Oskar, en sla het glas weg. Ik pers weer een lawine weg. Oskar droogt mijn kletsnatte hoofd met een handdoek en fluistert: 'Je kan het, nog even,' en ik wil hem slaan. Er komt weer een perswee. Dit is niet normaal, help me dan toch, dit kan toch niet normaal zijn? Waarom doet iedereen alsof dit normaal is? De verloskundige vraagt aan Oskar of hij wil wisselen met Ben, omdat het misschien wat zwaar voor Oskar wordt om mij te ondersteunen. Zijn ze nou helemaal gek geworden? Te ZWAAR om mij te ondersteunen? Ik kreun: 'Niemand verplaatst zich hier, verdomme,' en ik voel hoe Oskar zich schrap zet voor de volgende wee. Ik haat ze. Alle twee die mannen. Zij hebben me dit aangedaan, ze hebben me erin geluisd, zij hebben straks alles wat zij willen en ik zal na deze ervaring nooit meer dezelfde zijn. Weer een perswee. 'Ik zie hem,' roept Ben, 'ik zie het hoofdje, Nina, je doet het zo goed. Hij heeft haar, zwart haar, je doet het goed!' Och, wat wil ik hem toch graag tegen zijn positieve schenen schoppen. Ik voel inderdaad heel duidelijk het hoofdje dieper en dieper zakken. Rond voelt het, een ronde harde bal tussen mijn benen. Het brandt. Bij elke perswee glijden mijn gespannen armen van de

bovenbenen van Oskar af, de warmte hangt om me heen als een dikke deken, en ik voel zweet, bloed en ander ondefinieerbaar vocht langs mijn benen stromen. Ik zit echt niet comfortabel, mensen, het voelt alsof ik mezelf kapot aan het persen ben. Ik heb meer water nodig, maar Ben durft me blijkbaar geen water meer aan te bieden of zo, sukkel, en daarbij heb ik inmiddels helemaal geen tijd tussen de weeën door om ook maar iets te zeggen, laat staan te drinken. Jongens, godsamme, dit is niet goed, hoor. Ik wil zeggen dat dit niet goed is, ik kan niet meer, volgens mij gaat alles kapot in mij. Maar niemand reageert, iedereen is gefocust op datgene wat zich tussen mijn benen aan het voltrekken is, en roept dat ik het goed doe.

Maar het is niet goed, het gaat niet goed. Ik ga dood. Kom op, ik kan nu niet doodgaan. Dat komt echt heel slecht uit. Ik moet mijn ogen opendoen. Kom op. Doe je ogen open. Wat een drukte in de kamer. En wat is het hier warm en wat stinkt het hier. Naar ijzerig bloed en naar kak. Weer een perswee. Ik ben niet sterk genoeg om dit te doen. Er was al die tijd een reden waarom ik geen kind op de wereld kon zetten, er was een plan voor mij uitgestippeld. Ik heb dat plan eigenhandig een draai gegeven. En nu krijg ik daar de ellende van. Het voelt alsof ik in elkaar ben geslagen.

Ik ben in elkaar geslagen door de zwangerschap, de bevalling en de hormonen. In elkaar geslagen door mijn zelfverkozen leven. En nu wil ik niets meer.

Alleen een schoon lijf en een schoon bed, een koele kamer, geen pijn, mijn kindje in slaap in een wiegje naast me, een normale ademhaling en de armen van een man van wie ik houd om me heen. Van mijn 'paf'. Zijn armen.

Alsjeblieft... Alsjeblieft? Mag ik nog terug? Laten we teruggaan. Laten we teruggaan en dat ik dan een andere keuze maak.

EVA

'Nee, dat meen je niet, Nina, je hebt niet dat boek... Hoe heet het ook alweer... Wat zeg je? Oh ja, mijn god wat een titel: Zoeken naar de middenweg... Dat heb je niet gekocht! Zeg me dat je dat niet serieus gedaan hebt! Dat boek slaat helemaal nergens op, ik heb de recensies gelezen en we hadden het er van de week op kantoor nog over, dat het regelrechte oplichting is. Gemaakt om al die vrouwen van in de dertig die nog geen partner hebben een slecht gevoel aan te praten, of om ze te vertellen dat de ware liefde helemaal niet bestaat. Ik kan je zonder het te lezen de clou vertellen: je moet niet te veel willen, want dan kom je bedrogen uit, dus neem genoeg met die ene oninteressante man, tot wie je je eigenlijk fysiek helemaal niet aangetrokken voelt, maar dan heb je in ieder geval iemand, en dat is altijd beter dan niemand. Echt, Nien, dat is totale onzin. Dat is misschien goed voor mensen die dat kunnen, die een relatie kunnen onderhouden zonder enige spanning of uitdaging, maar komaan, dat zijn wij niet. Wij willen uitgedaagd en geprikkeld worden. Wij willen de volwaardige, allesomvattende liefde, toch? En terecht, want al het andere hebben we simpelweg al. We hebben al een goede baan, fijne vrienden, een band met onze familie en een plek om te wonen in de bruisende hoofdstad. We hebben echt niet een beste vriend nodig, we hebben het nodig dat iemand aanvult wat we nog niet hebben. Kijk, Henry en ik zijn een rare match, maar we houden van elkaar. We hebben din-

gen uit te zoeken met elkaar. Soms maken we waanzinnig ruzie en maken het daarna waanzinnig goed, en ik voel op beide momenten dat ik leef. Ik snap hem niet, daag hem uit, en andersom. Omdat hij ouder is dan ik komen onze levensvisies niet altijd overeen, maar daardoor leer ik juist zoveel. En als wij dat kunnen met elkaar, waarom zou jij dat niet kunnen? Ja, je hebt een fucked up liefdesleven gehad, en in het verleden rare keuzes gemaakt op dat gebied. Maar je kunt alsnog iemand vinden die die patronen kan doorbreken en verder wil komen met jou. En je vindt een vorm. Dat is wat je doet. Maar binnen die vorm staan de spanning, uitdaging en zoektocht centraal. Dat je je ontwikkelt dankzij de ander. Dus hoezo lees jij dan nu een boek over hoe je tevreden moet zijn met minder? Met een liefde die gebaseerd is op een gedogen, of een settelen, of een niet-van-je-sokken-geblazen-worden? Waarom zou je dat doen? Je moet gaan voor alles, Nien. Voor alles, voor intensiteit en voor echte liefde. Buiten alle boekjes, op het scherp van de snede, in de hitte van de strijd en de passie. Komaan, daar gaan we voor, jij en ik. Ik weet zeker dat jij iemand tegen gaat komen die jouw ware is, die ene die jou helemaal laat zijn wie je bent, die jou ook uitdaagt en tegen wie je op kan kijken maar bij wie jij je thuis voelt. Iemand door wie jij je ontwikkelt. Ik weet zeker dat die iemand er is. En ik vind niet dat je moet gaan voor minder dan dat.'

ALS JE MOEST KIEZEN

‘Als je moest kiezen, met welke man in deze ruimte zou je dan naar bed gaan?’ Ik kijk Eva aan nadat ik deze vraag in haar oor heb geroepen. Ze kijkt om zich heen, haalt haar schouders op. Ik zeg: ‘Ik weet wel wie ik zou kiezen.’ De lichten flitsen door de ruimte. Ik kijk naar de jongen die naast me danst. Ik kan zijn ogen niet lang vasthouden door alle lichtflitsen en drukte, maar ik weet dat de ogen naar mij kijken. ‘Dus jij blijft nog even hier, Nina?’ vraagt Eva. Ik kijk haar aan. Het is zo mooi om te zien hoe vriendinnen in het licht van een uitgaansnacht ineens volledig transformeren. Eva is overdag een kalme, beheerste advocate, keurig gekleed en met de uitstraling van een dame uit Soest. Pareloorbelletjes en een mooi sjaaltje om haar ranke nek. Nu is ze een vrouw waar je drie keer voor omkijkt. Haar make-up, haar decolleté en de glitters in haar haar, die net uit een kanon zijn geschoten in Paradiso, staan haar prachtig. Ikzelf zie er ook niet uit zoals ik er normaal gesproken uitzie. Als kraamverzorgende heb ik mijn haar vaak opgestoken, weinig make-up op en platte schoenen aan. Tijdens mijn opleiding had ik de woorden van mijn lerares goed opgeslagen. ‘Het is voor een vrouw die net een kindje heeft gekregen niet fijn als er een kraamverzorgende rondloopt in haar huis die haar onzeker kan maken. Hou het dus summier wat make-up en kleren betreft. Wees niet het

mooie meisje.' Dus doorgaans ga ik niet als het prototype mooie vrouw door het leven. Sowieso heb ik niet zoals Eva de fijne lijnen, volle lippen en dat slanke lijf. Als ik te veel make-up op heb, lijkt ik een beetje op Patty Brard en als ik kleding aandoe die te veel huid laat zien, word ik sneller ordinair dan ik zou willen. Deze avond heb ik een strak zwart jurkje aan. Net genoeg om uitdagend te zijn, maar niet te veel. Ik kijk weer naar de jongen die naast me staat te dansen, en schud langzaam mijn hoofd naar Eva. Nee, ik ga inderdaad nog niet naar huis. Eva knipoogt, wijst stiekem naar de jongen en maakt een beweging alsof ze iemand zoent. Ik knik. Ja, dat is wel de bedoeling, ja. Eva buigt zich naar me toe en zegt: 'Geniet ervan, schatje, bel me morgen even hoe het gegaan is.' Ik zoen haar op haar wang en draai me om naar de jongen die naast me danst. Ik voel de bas van de muziek in mijn buik, evenals de kriebels. Dit went nooit; een nieuw contact, een nieuw paar ogen, een nieuwe man. Onderweg over de grachten in de richting van mijn huis, verlopen de gesprekken net zo vloeiend als de weg. Leve de alcohol. Voor ik het weet draai ik de sleutel in het slot. Hij heeft me nog geen één keer aangeraakt. De spanning is om te snijden.

De manier waarop hij zijn gedachten formuleert, is keer op keer een voltreffer. Hoe meer we praten, hoe meer ik voor hem val. Het zijn de blikken die hij me tussen zijn zinnen door toewerpt. Het is steeds een antwoord krijgen dat ik niet verwacht. De hele avond hebben we op het tapijt gelegen, een fles wijn tussen ons in met twee glazen ernaast. Een asbak en sigaretjes. En druiven, om het gevoel te hebben dat er toch nog iets gezonds aanwezig is. Ik vind hem écht leuk, merk ik. Misschien is deze avond wel het begin van iets moois. We hebben gepraat over relaties van vroeger, onze familie en vriendschappen. Maar op de valreep is het gesprek toch op seks uitgekomen. En dat duurt nu zo'n drie

uur, dat gesprek. Dat onderwerp wil wel. ‘Wat is voor jou een turn-off?’ ‘Hoeveel bedpartners heb je gehad?’ ‘Als je moest kiezen met wie je naar bed zou gaan: Marga Bult of Marianne Weber?’ Maar nu wordt het een gesprek dat enkel opwindend is in plaats van komisch. Over wensen en heimelijke verlangens. Over voorkeuren en geheimen. De sfeer is omgeslagen. Tussen de woorden door valt het stil, en dan kijken we beurtelings naar elkaar en dan weer weg. De broeierigheid is bijna tastbaar. Maar niemand raakt iemand aan. Ik vraag me af hoelang dit gaat duren. Door die gedachte moet ik lachen. ‘Dit moet je even uitleggen,’ zegt hij. ‘Nou ja, ik lach om deze situatie. Over dat we hier met z’n tweetjes liggen, op een kleed, en het drie uur lang over seks hebben. Om heel eerlijk te zijn, het laat mij niet koud...’ Hij kijkt me aan, glimlacht en schudt zachtjes zijn hoofd. ‘Maar als je het niet erg vindt ga ik nu mijn tanden poetsen en naar bed. Ik vraag het toch even voor de vorm: blijf je slapen?’

Een klein kwartier later liggen we samen in mijn bed. Hij kijkt glimlachend naar mij, hij ligt op zijn zij met zijn hoofd naar me toe, en heeft zijn blik op mij gericht. Wat is hij kalm, waarom is hij zo kalm? Ik kan niet stil blijven liggen, alles beweegt in me, alles stuitert en lacht en ik weet niet wat ik nu moet doen. Ik lijk wel zeventien. Ik draai me op mijn zij, en ik kijk hem aan. En dan blijven we stil liggen en kijken. We blijven kijken en kijken en kijken. Ik bijt op mijn lip en kijk naar zijn lange armen die de deken tegen zijn lichaam drukken. Ik wil die armen aanraken maar elke beweging die deze stilte doorbreekt lijkt te groot. Het is alsof ik vastlig in een vacuüm van spanning. Ik wil in hem kruipen, in één beweging alles van hem opzuigen, elke andere beweging lijkt te klein en te onbenullig. Ik beweeg mijn hand, en leg die tegen de zijne. Mijn hart klapt uit mijn borstkas. BONK BONK BONK. Ik beweeg mijn hand over zijn hand.

BONK BONK BONK. Hij haakt zijn vingers zachtjes in die van mij. BONK BONK BONK. Met mijn andere hand ga ik naar zijn gezicht en streel zijn baard. BONK BONK BONK. Mijn andere hand verlaat zijn hand en zoekt een weg langs zijn lange arm, zijn zachte huid, naar zijn sleutelbeen, naar zijn borst. BONK BONK BONK. Ik voel zijn hand langs mijn lippen gaan en over mijn wang naar mijn haar glijden. BONK BONK BONK. Hij beweegt langzaam met zijn hoofd naar me toe. BONK BONK BONK. Dan vinden zijn lippen die van mij. Hij zoent eerst mijn bovenlip, dan mijn onderlip, dan beide lippen. BONK BONK BONK. Zachtjes strijkt mijn tong langs zijn lippen en vindt die van hem. BONK BONK BONK. En dan is het begonnen. En weet ik niet hoe ik het heb. Zijn lijf is soepel en groot en zacht. Rustig en toch gepassioneerd. Ik ga volledig in hem op en ik wil alles met hem doen. Ik wil alles van hem. Ik wil hem likken, bijten, zuigen, vastpakken, strelen, masseren, voelen, proeven, neuken. Gelukkig heb ik nog wel de helderheid van geest hem een condoom aan te geven. En dan zijn we één. Zachtjes. Hij beweegt en ik voel hoe mijn benen hem omklemmen. Dan neemt hij even afstand om naar mij te kijken. Hij kijkt me aan en ik zie in zijn ogen dat hij hetzelfde voelt. Het kijken maakt het nog intenser. We zijn echt samen. Sneller, harder, nog fijner... En dan ineens is het klaar. Het duurde dan wel niet lang, maar weet je, het is laat en de spanning is natuurlijk erg opgevoerd, ik snap dat best. Niet erg, het was intens en heerlijk. En samen.

Maar dan schrik ik. Als hij zich terugtrekt, is het condoom... weg. Of althans, niet weg, maar het zit als het ware nog in mij, terwijl hij al uit me is. Wel verdorie. Dit is heel vervelend en daarnaast zeer onveilig. Ietwat onhandig vis ik het condoom uit mijzelf, als een soort verlept ballonnetje, en kijk hem vertwijfeld aan. 'Het is vast goed gekomen, lieverd, ik weet het zeker,' zegt hij en hij neemt het condoom over, maakt er geroutineerd een

knoopje in, gooit het op de grond en geeft me een zoen. Hij denkt aan me, hij leeft mee, hij heeft gelijk en hij heeft me begrepen. Hij heeft me echt begrepen, op elk gebied. Wat een heerlijke nacht. Wat een fantastisch samenzijn. Dit is het. Dit. Ik val in slaap.

De volgende ochtend word ik wakker in een leeg bed. Ik kijk verdoemd om me heen, het ochtendlicht zorgt ervoor dat de kamer er rommelig en toch leeg uitziet. Kleren op de grond, dekens in de war, glazen naast het bed. Ik zie zijn trui in een prop op de stoel tegen de muur liggen. Hij is dus nog niet weg. Maar waar is hij dan? De deur gaat voorzichtig open, bewogen door iemand die geen geluid wil maken. Zijn ogen kijken ietwat verschrikt als hij ziet dat ik hem aankijk. Hij heeft zijn broek en shirt al aan, en zijn rugtas in zijn hand. ‘Heb je je al aangekleed?’ vraag ik naar de bekende weg. ‘Wat ontzettend jammer.’ Hij glimlacht maar reageert niet. Samen met hem lijkt er ook ongemakkelijkheid de ruimte ingeslopen te zijn. Ik weet niet wat ik verder moet zeggen. Hij trekt zijn trui aan, en stopt zijn telefoon en oplader in zijn tas. Als hij die op zijn rug hijst, mompelt hij iets over moeten werken. Ik zie zijn hart kloppen in het kuiltje tussen zijn sleutelbenen. We hebben toch een heel mooie nacht gehad samen? De gesprekken waren toch heel soepel verlopen? En we hadden heel fijn met elkaar gevreeën, toch? Ik wil nog iets vragen, ik wil nog iets zeggen dat hem duidelijk kan maken dat we iets speciaals gedeeld hebben. Paniek. Kortsluiting. Wat kan ik vragen? Iets over ons samen. ‘Hé, denk je dat er niets in mij is gekomen vannacht, dat het uhm... dat het echt wel veilig was?’ Waarom vraag ik dat?! Waarom van alle dingen die ik kan zeggen of vragen, vraag ik dát? Dat is toch helemaal niet aantrekkelijk? Ik kan mezelf wel voor mijn kop slaan. Hij kijkt me aan, haalt zijn schouders op en zegt: ‘Ik denk dat het geen kwaad

kon.' Het valt stil, hij leunt naar voren, zoent me op mijn haar, en zegt: 'Fijne dag.' 'Wil je misschien mijn nummer hebben?' vraag ik. Laatste strohalm. Hij kijkt me aan, kucht en mompelt: 'Ja, oké.' Zijn mooie vingers slaan mijn nummer op in zijn telefoon. En dan is hij weg.

Ik sleur mijn vermoeide lijf uit bed en loop naar de apotheek. Het is beter het zekere voor het onzekere te nemen. 'Een morning-afterpil, alstublieft.'

Die middag zit ik met kleine ogen op mijn bank, een kop thee in de ene hand en mijn telefoon in mijn andere hand. Geen zin om iemand te bellen, geen zin om alleen te zijn. Ik heb hier toch helemaal geen zin in? Het wordt zo langzamerhand een beetje triest. Ik word verdorie tweeëndertig over een halfjaar. Ik had nooit verwacht op deze leeftijd nog bezig te zijn met dit soort acties. Weer op de bank wachten op een berichtje van iemand. Dit scenario had ik vroeger nooit bedacht. Toen ik klein was had ik verwacht een jonge moeder te worden, in een rijtjeshuis met een betrouwbare man die een goede baan zou hebben. En die natuurlijk ook woest aantrekkelijk was. Uren heb ik in mijn bedje gefantaseerd over hoe mijn leven er dan uit zou zien. Zoveel gefantaseerd dat ik niet doorhad dat de jaren voorbijgingen. Al mijn vriendinnen waren al hoog en droog ontmaagd, en ik bleef maar wachten op mijn 'paf!' zoals ik dat noemde. Die ene jongen bij wie ik meteen 'paf!' zou voelen en met wie ik alle onzekerheden en kleine ruzies die ik om me heen zag bij mijn vriendinnen, zou overslaan. Met wie het meteen goed zou zijn. Op schoolfeesten keek ik toe hoe mijn vriendinnen dramatisch ruzie maakten met hun vriendjes, of onwaarschijnlijk aan het tongen waren op de dansvloer of zich lieten versieren in een hoekje van de aula. Ikzelf deed daar nooit aan mee. Broodnuchter stond ik te dansen op de dansvloer, en als er een schuifelnummer werd